Intalnire cu Beniamin Faragau...

Pentru ca v-ati propus sa prezentati modele , v-ati încarcat cu o imensa responsabilitate, deoarece voi sunteti chemati sa aratati înspre Hristos, si nu înspre oameni, indiferent cine ar fi ei.

Trebuie deci să aveti foarte mare grijă, pentru că, ori de câte ori se ridică astfel de modele, oamenii încep să se închine modelelor, în loc să se închine lui Hristos, si astfel se crează o sectă care se defineste prin autorităti extracanonice si Scriptură scoasă din context. Acesta este pericolul imens, care a amenintat si a măcinat crestinismul dintotdeauna. Scriptura spune că e nevoie de modele în sensul unei vieti trăite pentru Dumnezeu: " Tot asa să lumineze si viata voastră, încât ei să vadă faptele voastre bune ", dar imediat dupa aceea, Domnul Isus adauga, " si sa-L slaveasca pe Tatal vostru care este în ceruri " (Mat. 5:16). Dacă modelul respectiv nu te conectează la Hristos, ci te tine legat de el, esti în pericolul de a-ti pune încrederea în oameni, nu în Dumnezeu, iar aceasta înseamna moarte.

Un model ramîne în parametri Scripturii doar atunci cînd oamenilor care vin la el, le este lasata libertatea de a trece dincolo de el, ca să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri. Am obiectii în fata unor întrebari ca acestea: Ce va place si ce nu vă place la un crestin", pentru că atunci când vorbesti despre calităti si defecte, mergi pe aceeasi linie despre care am vorbit mai înainte. De pilda, dacă îmi iau pe cineva de model, mă uit la el, cautînd sa vad ceea ce îmi place si ceea ce nu-mi place. Dacă nu îmi plac anumite lucruri, schimb modelul cu un altul, ajungînd fie sa umblu din model în model, ca albina din foare în floare, fie sa-mi creez propriul model, luînd de la fiecare ceea ce îmi place. Ori, nu de asa ceva avem nevoie! Scriptura spune, că Dumnezeu ne-a asezat prin harul si întelepciunea Lui, în Biserică. Si nu în biserica modelelor, ci în biserica din Corint, în biserica din Iasi, în biserica evanghelică, baptistă, iar în aceste locuri sunt oameni mici, si mari, si buni, si răi, cu defecte si calităti. Harul de a avea un om lângă tine se reduce nu atît de mult la privilegiul de a avea un model în fata, cît mai ales la privilegiul de a ne implica unii în vietile altora, de a veghea unii asupra altora, pentru ca privind împreuna "cu fata decoperita ca într.o oglinda slava Domnului" ? adica frumusetea singurului Model demn de urmat ? sa fim schimbati întru asemanarea Lui. Harul de a te avea pe tine lînga mine ? si fie-ne îngaduit s-o spune, nici tu, nici eu nu sîntem modele demne de pus în rama ? este totusi acela de a putea împlini porunca Domnului Isus, pentru ca împreuna sa pornim pe singura cale pe care se formeaza modele.

Dacă fratele meu a păcătuit împotriva mea, eu trebuie să mă duc si să îl mustru. Nu îl mustru prin autoritatea pe care o am, sau prin faptul că eu nu cad niciodată în păcatul în care a căzut el, ci pur si simplu, prin faptul că amândoi stim si am căzut de acord, că orice călcare de lege înseamnă moarte. Dacă eu vin si-i spun cu duhul iubirii si duhul blândetii lucrul acesta, eu am fost pentru el un lucru mai important decît orice modele si staruri din jurul lui.

Biserica nu are nevoie de modele.

Biserica lui Hristos are deja un Model, pe Domnul Isus Hristos. Biserica are nevoie de ascultare fată de Dumnezeu. Nimic altceva nu aduce aduce vindecarea. Biserica are nevoie de împlinirea întocmai al acestui lucru, care, desi pare neînsemnat si mic, este totusi vital: să veghem unii asupra altora, ca nu cumva păcatul să ne impietrească, iar o inima rea si necredincioasă sa ne desparta de Dumnezeul cel viu. Aceasta este nevoia noastră cea mai mare.

La întrebarea: ce este un crestin? as raspunde prin cuvintele apostolului Pavel. Dacă nu are cineva Duhul lui

Hristos, nu este al Lui. Crestinul ne se masoara nici prin modelul pe care incearca sa-l imite ? chiar daca acesta ar fi Însusi Hristos ?, nici prin numele pe care îl poartă ? crestin după evanghelie, baptist, ortodox, sau catolic ?, ci crestin este acela în care locuieste Dumnezeu, si apartine comunitatii în care locuieste Dumnezeu, pentru că Duhul lui Dumnezeu locuieste în noi si între noi. Si tocmai Dumnezeu este Acela care ne foloseste pe unul in viata celuilalt, pentru a mustra sau a încuraja. Noi trăim într-o lume în care ne-am izolat unii de ceilalti. Ne adunăm în biserici ca in săli de concert sau ca în sali de conferinte, si stăm unul în spatele celuilalt, complet izolati în fond unii de altii. Ne cautam modele pe care le urmam din umbra si de la distanta, dar nimeni nu ne cunoaste si nu cunoastem pe nimeni cu adevarat. Sa nu ma întelegeti gresit, este nevoie si de muzica si de predici, dar în ultima instantă biserica este relatia dintre oameni, si tocmai aceasta este cheia supravietuirii noastre. Intrebarea este ce forme sunt necesare pentru ca lucrul acesta să se poata realiza.

Când predică cineva, pot să asculte chiar si o mie de oameni, deci putem sa ne adunam ca într-o sala de conferinte. La fel se întîmpla si cînd ascultam o cîntare sau atunci cînd cîntam împreuna. Dar atunci cînd ne mărturisim păcatele unii altora, atunci publicul ne cam deranjează, nu-i asa. Pentru ca lucrul acesta ? de care atîrna însasi viata noastra ? sa fie posibil, trebuie sa petrecem timp unii cu altii. Doar astfel ajungem sa ne cunoastem si sa îndraznim sa ne deschidem unii în fata altora. Daca nu ai pe cineva lângă tine, daca nu ai pe cineva care să îti stie viata, în fata căruia să ai curajul sa fii descoperit, vei muri. Noi am privatizat mântuirea , si ne-am permis să ne izolăm unii de altii. Mântuirea este personală, dar nu privată , si elementul acesta cred că ar trebui comunicat cît se poate de clar, iar realizarea lui practica ar trebui încurajata pe toate caile. Singura solutie a lui Dumnezeu în fata pacatului care duce la moarte este fratele pe care Dumnezeu l-a asezat lînga mine, si lînga care am fost asezat eu de catre Dumhul lui Dumnezeu.

Curajul de a fi Noe

Scriptura spune: "Am fost tanar si am imbatranit, si nu am vazut pe copiii lui Dumnezeu cersindu-si painea. Nici pe cel neprihanit gol". Tatal meu a murit cand eu aveam noua ani. Mama mea a ramas cu patru copii. Eu eram al treilea intre ei. N-am dus-o prea bine. Si aveam painea putina. Uneori nici nu aveam paine si mancam malai. Dar mama era o femeie credincioasa si foarte deschisa cand ne adunam in jurul mesei. Ne spunea: "Copii, asta-i ultima bucata de paine pe care o avem." Intelegegi ideea? Pentru ca a fost deschisa cu noi, am vazut viata realist. N-am mancat unt. Ciocolata - nu stiam ce-i aia. Aveam o gradina, culegeam prune dupa masa, dupa ce veneam de la scoala. Apoi mergeam cu bicicletele in fata unei fabrici de incaltaminte, vindeam o ceasca de prune cu cincizeci de bani, si castigam suficienti bani, ca sa cumpar painea in acea zi. Cand a venit vremea studentiei, si am inceput sa ma framant cu exista sau nu Dumnezeu, am vazut in viata mea si a fratilor mei cum se implinea adevarul biblic: "Am fost tanar si am imbatranit, si nu am vazut pe copiii lui Dumnezeu cersindu-si painea. Nici pe cel neprihanit gol". Asta a fost una din lucrurile care m-au obligat sa zic, ca trebuie sa fie adevarata Scriptura. Am avut apoi experiente la fiecare pas, asa cum fiecare dintre noi are, in diverse moduri. Dar daca tragi linia, si incerci sa extragi principiul esential, a fi crestin inseamna a te increde in Domnul. Ai intrebat la inceput ce imi place cel mai mult la un crestin. Increderea in Dumnezeu. Increderea in Dumnezeu ar putea sa fie un fel de vapor, daca nu se condenseaza intr-o picatura, picatura in care se condenseaza increderea in Dumnezeu este ascultarea de Dumnezeu. Ascultarea de Dumnezeu se reclama cu atat mai mult de la noi, cu cat vremurile sunt mai grele, mai incerte, barierele sunt mai mare. Ascultarea de Dumnezeu este mai dureroasa la 20 de ani, cand trebuie sa mergi impotriva valului, impotriva curentului, impotriva intregii lumi. Cand trebuie sa spui: "Ziceti ce vreti, aratati-mi ce vreti, eu traiesc in ascultare de El. Daca Domnul este in stare sa ma creasca pe mine de la 9 ani la 49 de ani, cat am acum ... eu am imbatranit si nu am cersit painea, Dumnezeu este in stare sa te creasca pe tine si sa te faca sa ramai in picioare, sa rezolvi lucrurile fizic si mental, si sa infrunti lumea. Ce imi place la un crestin: curajul lui de a fi Noe, care a luat in piept o lume intreaga. Curajul de a spune: "Cat despre mine, eu si casa mea vom sluji Domnului. Voi faceti ce vreti! Aveti relatii nelegitime, e treaba voastra. Eu nu intru in chestia asta! Asta imi place la un crestin. Unul care nu e un terchea-berchea, si nu e un papa-lapte, unul la care cand te uiti, spui "Domnule, mi-ar place sa fiu ca el, chiar daca il injur, si chiar daca va calca in picioare, pentru ca va condamna simpla lui prezenta". Imi place la un crestin ca are coloana vertebrala, intr-o lume desalata, intr-o lume care nu stie nici de unde vine, nici incotro merge. Dar intrebarea mea este: cati din astia sunt in jur? Asta-i o tragedie imensa, pentru ca noi am transformat crestinismul in altceva ...

Citirea Scripturii

Un raspuns simplu. Regula principala cand te apropii de Biblie este regula bunului simt. Talmacita, inseamna sa nu

scoti din context nimic. Sa citesti scrisorile de la un capat la celalalt. Nu-ti trebuie multa filosofie, chiar daca esti orb. Poti ruga pe cineva sa iti citeasca cartile. Este important sa citesti Scriptura. Aceasta este metoda cea mai eficienta si mai simpla metoda: sa citesti, sa citesti, sa citesti. Nu pe sarite, si o carte, de la un capat la celalalt. Este foarte important sa citesti o carte odata. Este fantastic sa ai o zi pe saptamana, cand iti iei cafeaua, te asezi jos, si ai doua ceasuri puse deoparte, ca sa citesti o carte. Dar cat muncesti, atata ai. Daca scormonesti pamantul la suprafata, iti da grau, dar daca sapi in adancimile lui, scoti aur, argint, pietre scumpe. Cat dai, atata ai: dai cinci minute, primesti cinci minute. Dai cinci ceasuri, primesti cinci ceasuri. In mod clar, ca omul nu traieste numai cu paine. Dar si tu esti atat de tare, atata putere ai spiritualiceste - ai intrebat ce e un crestin; un crestin este un om puternic, care-i in stare sa mearga impotriva unei societati intregi, a unei clase intregi, a unei grupe intregi. De unde vine puterea aceasta? Din ochii lui frumosi? Din cat a mancat. Daca nu mananca, moare, piere.

Citirea literaturii beletristice

Ma intrebai ce este un crestin. Daca un crestin este un copil al lui Dumnezeu, intrebarea mea este: de ce nu e in cer? De aceea a venit Domnul Isus si a zis: "Nu te rog sa ii iei din lume..." Crestinul este un preot, si preotul, prin definitie, este ancorat in doua realitati: realitatea lui Dumnezeu, si realitatea culturii sale. Ca sa fii preot in cultura in care esti, trebuie sa o cunosti, sa fii parte din ea. Daca vrei sa il cunosti pe Dumnezeu, degeaba citesti beletristica. Sa fim seriosi. Daca vrei sa cunosti cultura, atunci trebuie sa fii ancorat in contextul cultural in care traiesti. Deci, cei care nu tin cont de amandoua, nu stiu ce e un crestin.

Mass media

O revista este un monstru. Trebuie sa pui ceva in ea. Daca nu sunt foarte-foarte atent, incetisor se schimba stapanii. In loc ca eu sa fiu stapanul hartiei, ea devine stapanul meu. Si atunci voi alerga sa pun cate ceva in el: o experienta, o gluma, una-alta, ca sa umplu pagina respectiva. Observi ce face televiziunea? Televiziunea iti fura timpul. Cu alte cuvinte, este o unealta diabolica, pentru ca a creat destul dinamism - se schimba lucrurile tot timpul. Cand te uiti la sfarsitul zilei ce ai adunat, dupa zece ceasuri de televizor, raspunsul e nimic. Schimbandu-se cu atata repeziciune informatiile, tu nu ai timp sa digeri nimic, n-ai timp sa gandesti nimic, tu numai pur si simplu te vinzi. Te prostituezi in fata aparatului. O revista poate fi acelasi lucru.